

Forfatter: Gjerlew,

Titel: BREV TIL: Ørsted, Hans Christian FRA: Gjerlew (1808-03-22)

Citation: Gjerlew, : "BREV TIL: Ørsted, Hans Christian FRA: Gjerlew (1808-03-22)", i *Breve fra og til Hans Christian Ørsted*, Th. Linds, s. 268. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002053861-X00-shoot-L002053861X000054.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Breve fra og til Hans Christian Ørsted

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Til Samme.

Rendsborg den 22de Marts 1808.

Midnat er nær. Den fordømte Post gaaer af imorgen Formiddag Kl. 10; staae tidlig op, for at skrive Dig til — nei! det er for meget, — lade det være — ja! det var egentlig det, jeg burde — eller i det høieste skrive: Jeg havde villet skrive Dig ret langt til, men jeg gad ei, der kom Noget i Veien. Nu, jeg vil skrive, maaskee kommer jeg snart for at straffe Dig for al Din Dovenskab, Du grove Synder. Altsaa, Kongen er død her, men ei begravet. Franskmænd og Spaniere have draget skareviis igjennem Landet og Byen, indtil en lumpen engelsk Brig, med al sin Johnbullske Uforskammenhed opholder en heel Armee. Tildragelserne følge saa rask oven paa hinanden, at jeg ei kan troe, jeg lever længer i vort kjære Fædreland, gid de kun fulgte saa gode som rask. Vor Krigserklæring er lang, mais on ne se batte pas seulement avec des s. 269mots et des phrases, — gid alle de franske Helte og spanske Cavalleros vare hos vore Naboer. At beskrive Dig min Følelse, da jeg for første Gang saae disse fremmede Tropper indenfor mit Fædrelands fredelige, lykkelige Grændser, saae dem i en af dets vigtigste Fæstninger, hvor Regenten endnu var, formaaer jeg ei, — den var inderlig veemodig bitter, min nationale Følelse var dybt saaret, je reconnus les chaines même dorée, — min Følelse for Uafhængighed, hvor smaa vi endog vare, var smertelig saaret, dette skjønne Fantom var forsvundet, maaskee vil Du dele min Følelse med mig, naar Du engang seer disse Tropper, og naar Du, som jeg, havde seet deres Insolence, som vore Commanderendes kjærtingagtige bêtise fremkaldte og maatte fremkalde hos disse herskevante Mennesker, saa vilde Du endnu mere kunde dele denne bittre Følelse. Jøvrigt veed Du min gamle tendresse — Du mærker min Stil selv galliceres — for de Franske, og det er sikkert, det er en egen Elskværdighed, som dette Folk midt i sin Raahed, midt i sin sædelige Fordærvelse har, og som gjør, at man taaler meget eller finder det mindre. Med endeel af de franske Stabsofficerer har jeg spist her hos Kammerherre Schleebusch, næsten daglig. Det er interessant at høre disse Mennesker, som i en ung Alder have saa rige Erfaringer, som have bivaanet Batailler, ligesom Modehelte Baller, og reist Europa igjennem i Spidsen af deres seirende Corps. Jeg har talt med Cavallerie-Oberster, som vare komne fra Gaëta eller Reggio til Polen, og nu gik til Sverrig, il faut faire le cercle entier—sagde jeg en af dem—snurrigt var at see nogle af vore Hoffolk ved Siden af dem—Contrast mellem Mand og Mand er neppe større. Der var meget elskværdige, meget dannede Mennesker iblandt dem, som raisonneerde med et herligt, frit Blik over Livet, over Politik og Krig, især i en snævrere Kreds.—Og nu Spanierne, s. 270disse Sydens Mennesker med deres Jldblik og Lethargie — denne underlige Kamp mellem Natur og Natur — disse Karavaner paa Æsler — denne smudsige Hjælpeløshed, fordi der Naturen gjør Alt og her Intet — deres Officerer godmodige, fordringsløse Mennesker, med et brændende Had mod de Franske. Ah! le vilain peuple ! ah! les vilains soldats ! skrege de levende Franske, naar de saae dem, med et foragteligt Blik. Deres Cavallerie er skjønt, lutter spanske Hingste — deres Infanterie er mesquine — smaa jammerlige Mennesker, og havde de ei det indre Liv, vilde de reent vare afskyelige. Der er saa himmelvid Forskjel mellem Spaniere og Franskmænd, at disse Folkeslag aldrig ville amalgamere sig. Spanierne ligne meget mere Italienerne i Charakter. skjøndt ogsaa de hade hinanden. Det spanske Sprog har moret mig; med Italiensk kommer man meget godt igjennem med dem. Dog nu nok Herom.

Vor Forventning her er meget spændt, om Tropperne kunne komme til Sjælland o g, derfra til Sverrig? Hvad der i alt Fald vil skee der, og hvad Danmarks Skjæbne efter denne mærkelige Crisis vil vorde. Vor kjække Konge bestiger sin Throne under de lykkeligste Auspicier for den største Rolle - gid det ei blive celui du confident du Héros ! j'aime ma patrie et mon Roi trop pour cela. Bi, Collegierne, have erholdt Ordre til at vende tilbage, naar Troppemarschen er endt, hvis da ei vore djævelske Fjender hindre os, og hvorledes skal det gaae i Tilfælde af en Spærring, som sikkert er at befrygte, med Regjeringen paa denne Side af Bæltet?

Lykønsk vor brave Ven Steffens af mit ganske Hjerter paa mine Vegne, gratnleer Fru Majorinden, jeg gad gjerne skrevet Steffens til, hvis det ei var kjedeligt at skrive uden at faae Svar; hils Din Broder og hans Frue. Kammerherre s. 271Ries, som jeg netop har seet i Aften, hilser meget. Kongen skal bisættes med al mulig Pomp, Calmette pleure comme un enfant, ce drôle, qui m'amuse beaucoup — Nielsen fait le grand Maréchal de cour — toute la petite cour est extrêmement occupée; adieu ! mon ami, adieu!

De tout mon coeur ton fidèle ami.

Gjerlew.